BUS

GRIBUS #1

MAGAZINE VAN ABC NIJMEGEN

INHOUDSOPGAVE

The magazine you are holding is the first issue of 'Gribus', a publication of the Anarchist Black Cross Nijmegen.

With this zine we try to show the importance of prisoner support and why it should be an integral part of the anarchist struggle. In this zine some individual cases of prisoners will be highlighted along with some writings on prison aboliton and alternatives to the prison system and the criminal 'justice' system.

Hopefully this zine will inform or inspire you in some way; to start thinking and talking about the aboliton of prisons, writing a prisoner, or even burning down a prison.

Any questions, concerns, comments, ideas, wishes to collaborate or participate, contact us at abcnijmegen@riseup.net

COLOFON:

Mail: abcnijmegen@riseup.net

Website: www.abcnijmegen.wordpress.com

Postadres: Tweede walstraat 21 te Nijmegen

ANARCHIST BLACK CROSS NIJMEGEN

Solidariteit met (politieke) gevangenen door directe ondersteuning!

Anarchist Black Cross (ABC) Nijmegen is onderdeel van het wereldwijde ABC netwerk dat zich inzet voor politieke, en met name anarchistische, gevangenen. Het ABC netwerk onderscheidt zich van groepen zoals Amnesty International doordat ten eerste het ABC openlijk ook gevangenen ondersteunt die 'schuldig' zijn bevonden of gevangenen die 'geweld' hebben gebruikt. Ten tweede, met het voorgaande samenhangend, doordat het ABC het huidige straf- en gevangenissysteem afwijst. De termen 'schuldig' en 'geweld' zijn daarom voor ons geen vastomlijnde begrippen. ABC Nijmegen steunt daarom alle gevangenen die volgens ons streven naar een socialere en gelijkwaardigere wereld. Het ABC zet zich zowel praktisch als theoretisch in om een stap te zetten richting de afbraak van het straf- en gevangenissysteem.

De problematiek rondom het gevangeniswezen en het strafsysteem is een weinig besproken onderwerp in de samenleving alsmede de politieke (anarchistisch/radicale) beweging. Maar het is een problematiek die iedereen raakt: iedereen kan in de bak terechtkomen of er op een indirectere manier mee te maken krijgen. Het gevangeniswezen is immers een zeer centraal onderdeel van de organisatie van de staat en onze samenleving. Door middel van gevangenissen worden mensen die niet binnen het systeem kunnen of willen functioneren buitengesloten en letterlijk opgesloten. Het gevangenis- en strafsysteem is hiermee één van de disciplinemaatregels om mensen in het gareel te houden. De problematiek is dat de grenzen van deze maatregels bepaald worden door de Staat en al haar apparaten en niet door de mensen die leven in die staat. En wat als je überhaupt niet wil leven in een samenleving die gedomineerd wordt door Staat, justitie en politie?

ABC Nijmegen streeft naar theoretisering rondom het onderwerp, zodat wijzelf en anderen hierna er praktisch mee aan de slag kunnen. Dit betekend onder andere dat we de vanzelfsprekendheid van gevangenissen aan de kaak stellen en de abstractie van het juridische systeem willen doorbreken. Een kant en klare oplossing wat te doen met mensen die elke ethiek te buiten gaan – denk bijvoorbeeld aan verkrachters – hebben we niet. Dit betekent echter niet dat het huidige systeem geen probleem is. Belangrijk is te beseffen dat gevangenissen er niet in slagen om verkrachters te stoppen. Wellicht dat een omslag in sociale, culturele en politieke omstandigheden, en daarmee een andere visie op straf en discipline, een groot deel van de hedendaagse criminaliteit en justitiële problematiek kan laten verdwijnen.

Door middel van bijvoorbeeld het organiseren van discussieavonden en het verspreiden van pamfletten wil ABC Nijmegen mensen aanzetten tot nadenken over wat het straf- en gevangenissysteem inhoudt en welke praktische en theoretische implicaties een dergelijk systeem teweegbrengt. Tevens organiseren we **elke 4e woensdagavond** van de maand een **schrijfavond voor politieke gevangenen** in de Klinker (van Broeckenhuysenstraat 46). Er is dan de gelegenheid om kaartjes en brieven te sturen naar politieke en anarchistische gevangenen wereldwijd. Regelmatig voeren we ook campagne voor een specifieke (groep) gevangene(n). Tijdens de infoavond wordt er info aangeboden over wat het ABC Nijmegen doet en over het nut en belang van gevangenenondersteuning. Op onze website houden we je op de hoogte van de internationale gevangenisstrijd en vind je updates over verschillende gevangenen en rechtszaken. Ook organiseren we op onregelmatige basis benefieten voor gevangenen die dringend geld nodig hebben voor rechtszaken of boetes.

Wil je meer weten over ABC Nijmegen? Kom eens langs op een schrijfavond, bezoek onze website of mail ons:
abcnijmegen.wordpress.com / abcnijmegen@riseup.net

WHAT ABOUT (A) PUSSYRIOT?!

Pussy Riot! solidariteits campagne

Her en der in de media verschijnen er nog wat berichten over PussyRiot, maar hoe staat het ervoor met Maria, Nadezhda en Ekaterina? Op 17 augustus 2012 werden Maria, Nadezdha en Ekaterina schuldig bevonden van 'hooliganisme' en veroordeeld tot 2 jaar cel. Zo'n 2 maanden later werd Ekaterina alsnog vrijgelaten en vrijgesproken van de aanklacht doordat zij al voor de actie had plaatsgevonden werd gearresteerd.

Maria en Nadezhda zitten op twee verschillende locaties hun tweejarige straf uit (tot omstreeks eind maart 2014). Maria zit in een vrouwenstrafkamp in Perm, een Siberische regio die bekend staat om harde Sovjetachtige kampen. Afgelopen april werd bekend dat Maria wellicht overgeplaatst kan worden doordat het strafkamp de wet heeft overtreden door Maria te lang in een isoleercel te hebben opgesloten. Nadezhda zit gevangen in een strafkamp in Mordovia, welke bekend staat wegens de slechte omstandigheden in dit kamp. Beide vrouwen hebben sinds hun veroordeling verschillende verzoeken ingediend, waaronder het verzoek dat zij de rest van hun straf kunnen uitzitten in Moskou om zo dichter bij hun kinderen te zitten (Maria heeft een vijf jaar oude zoon en Nadezhda een vierjarige dochter). Maria deed ook een verzoek om haar straf pas over 10 jaar uit te zitten om zo niet van haar nu zeer jonge zoon gescheiden te zijn. Onlangs zijn meerdere verzoeken waaronder vervroegde vrijlating voor Nadezhda en nieuwe bezwaren tegen de veroordeling ingediend. De rechtbank heeft tot nu toe alle verzoeken afgewezen.

Solidariteit!

Maria en Nadezhda hebben meermaals melding gemaakt van de slechte omstandigheden in de kampen en de schending van mensenrechten door de leiding van kampen waar zij hun straf uitzitten. Hoewel het wellicht moeilijk lijkt om Maria en Nadezhda van PussyRiot te steunen, zijn er genoeg dingen die gedaan kunnen worden! Post (in het Engels) kan gemaild worden naar pussriotsolidarity@gmail.com (deze steungroep zorgt dat het bij de gevangenen terecht komt). Solidariteitsacties in allerlei variaties zijn altijd een goede vorm van steun: van benefietconcert tot verfbom voor de Russische ambassade. Kijk op freepussyriot.org voor meer te gekke ideeën! Daarnaast is er nog altijd financiele steun nodig voor onder andere de advocaatkosten en de zorgen voor de kinderen van Maria en Nadezhda. Kijk op freepussyriot.org/help hoe je geld kan doneren.

Ook Anarchist Black Cross Nijmegen is bezig met een Free PussyRiot campagne! Er zijn meerdere benefieten georganiseerd (waarvan in overleg met de Russische steungroep van PussyRiot het geld ook deels naar andere anarchistische Russische gevangenen gaat), toffe acties gedaan en informatie-bijeenkomsten opgezet. En we hebben een grote voorraad stickers en posters laten drukken die je bij ons voor niks kan bestellen: stuur een mailtje naar abcnijmegen@riseup.net met je adres en hoeveel je er wil hebben.

MARCO CAMENISCH

Anarchist en eco-activist die sinds 1989 vast zit

Marco is een Zwitserse anarchist en eco-activist. Hij zit vast sinds 1989 voor een actie waarbij electriciteitshoogmasten zijn gesaboteerd.

Het vroege leven

Camenisch werd geboren op 21 januari 1952 in Campocologno, Zwitserland en is opgegroeid in een middenklasse huis in kanton Graubünden. Hij verliet de middelbare school omdat hij vond dat het onderwijs te elitair was. Tijdens zijn leertijd als een boer op de Plantahof school, verzette hij zich tegen het gebruik van chemische meststoffen in de landbouw. Marco werd een bergbeklimmer maar al snel begon hij te geloven dat zijn politieke doelstellingen niet konden worden bereikt, tenzij hij werd directer werd in zijn activisme.

Activisme

In de late jaren ’70 werd Camenisch betrokken bij de lokale oppositie tegen de kernenergie-industrie. In Zwitserland, zoals in andere landen, zocht de beweging tegen kerncentrales toevlucht tot directe actie methoden: het kappen van elektrische pylonen, sabotage tegen centrales, en acties tegen de leiders van de nucleaire industrie.

In januari 1980 werden Camenisch en andere activisten gearresteerd voor het saboteren van een pyloon en een elektriciteitscentrale van NOK (Nordostschweizer Kraftwerke) in Bad Ragaz. Na een jaar vrij op borgtocht, veroordeelde het hof van Canton in Chur en Graubünden Camenisch tot 10 jaar gevangenis. Een co-verdachte werd veroordeeld tot 7,5 jaar. Tijdens het proces weigerde Camenisch om de legitimiteit van de rechtbank te erkennen of met haar procedures samen te werken. In de rechtszaal las hij een verklaring voor waari hij directe acties aan elkaar linkte als een manier van protest tegen de destructie van de natuur.

Ontsnapping

In december 1981 ontsnapte hij samen met 5 andere gevangenen uit Regensdorf gevangenis in de buurt van Zürich. Tijdens deze ontsnapping werd een gevangenis bewaker doodgeschoten en een andere raakte ernstig gewond. Camenisch beweerde dat hij niet had deel uitgemaakt van de groep die de schietpartij had gepleegd. Na de ontsnapping leefde hij gedurende 10 jaar ondergedoken.

In 1989 beweerde de Zwitserse federale politie en de media dat hij verantwoordelijk was voor het doden van de Zwitserse douane agent Kurt Moser bij Brusio. Een getuige van de moord beweerde Camenisch herkennen en de krant drukte zijn foto af. De getuige heeft later zijn verklaring ingetrokken en zei dat hij alleen de schoten heeft gehoord.

Arrestatie in Italië

Sinds zijn ontsnapping bracht hij zijn leven door tussen Turijn, Sondrio en Carrara. Hij bracht een aantal jaren door in de bergen

van Carrara en in de Cooperativa Tipolitografica, de belangrijkste anarchistische drukkerij op dat moment. Hij heeft zijn identiteit nooit geopenbaard tot op de dag dat hij gevangen werd genomen.

Op 5 november 1991 werd Camenisch samen met collega/anarchist Giancarlo Sergianpietri staande gehouden door Carabinieri. Camenisch pakte een pistool en opende het vuur, hierbij verwondt hij een van de soldaten. In de daaropvolgende schietpartij raakte hij gewond aan een been en werd gearresteerd. Twee geweren en zes bommen werden gevonden bij hem thuis. Hij werd naar het ziekenhuis in Pisa gebracht, waar hij bleef voor 6 maanden. Later werd hij naar de ziekenboeg van de San Vittore gevangenis in Milaan gebracht. Het Italiaanse Hof van Massa Carrara veroordeelde hem tot 12 jaar voor mishandeling en sabotage van elektrische pylonen. Van de 12 jaar zat hij 9 jaar in eenzame opsluiting in een streng beveiligde gevangenis.

Uitlevering naar Zwitserland

In april 2002 werd Camenisch uitgeleverd aan Zwitserland en overgebracht naar een gevangenis in Pfäffikon, in de buurt van Zürich. In januari 2003, werd hij na een hongerstaking tegen de omstandigheden van detentie overgeplaatst naar een gevangenis in Chur met betere voorwaarden.

In juli 2004 werd hij veroordeeld tot 17 jaar in de gevangenis voor de moord op de Zwitserse douane agent Kurt Moser. In november 2006 heeft de federale hooggerechtshof deze veroordeling verworpen omdat de twee gevangenis veroordelingen het maximum van 20 jaar van de Zwitserse wet overschrijden. Op 13 maart werd het vonnis daarom teruggebracht tot 8 jaar.

Camenisch houdt steeds vast aan zijn politieke overtuigingen tijdens zijn tijd in de gevangenis en leeft nog steeds als politiek activist.

Een update van Marco Camenisch over zijn mislukte vrijlating

Begin Augustus 2012: De baas van het concentratiekamp van Lenzburg verteld mij dat de autoriteiten van Zurich hem gevraagd hebben om zijn mening/advies over de vervroegde vrijlating in December 2012. Ze willen weten of ik bereid ben om een ´rehabilitatie´ proces (ofterwijl; uitstapjes, buiten werken, etc.) te accepteren.

19 November 2012: De eerste vergeldingsmaatregel/provocatie met betrekking tot het krijgen van bezoek. De baas weigerde een bezoek van een revolutionair communistische vrouwelijke kameraad. Die ondanks dat ze beschuldigd is van politieke misdrijven en op borgtocht vrij is gelaten altijd bij me op bezoek kwam. De voorwendsel voor de weigering is dat de media gerapporteerd zou hebben dat de kameraad werd veroordeeld tot 17 maanden cel door de federale rechtbank.

7 December 2012: Zeer snel hielden de verantwoordelijke persoon van het uitvoerend gezag van Zürich een hoorzitting nadat de TAR een nieuwe hoorzitting had opgedragen na mijn eerdere mislukte vrijlating op borgtocht. Ter gelegenheid bevestig ik mijn positie mijn positie (onmogelijkheid om voor mij tot ´gewapende strijd´ aan te wenden, noodzaak / legitimiteit van revolutionaire gewapende strijd)

28 Januari 2013: Tweede vergeldingsmaatregel/provocatie met betrekking tot het krijgen van bezoek. Vier kameraden die mij komen bezoeken (een vrouwelijke kameraad uit Zurich die me al bijna 10 jaar komt bezoeken, een mannelijke kameraad uit Turijn die me ook al 10 jaar komt bezoeken, twee jongere kameraden uit Ticino die me al 3 jaar komen bezoeken) worden aangevallen door vier agenten (twee uit het kanton Aargau en een federale agent) bij hun aankomst in de gevangenis. De kameraad uit Turijn wordt verboden om Zwitserland binnen te gaan. Als voorwendsel word de WEF top in Davos, waarvan 28 januari de laatste dag is. De kameraad heeft nooit enige enige kennisgeving gehad. Gezegd wordt dat dit komt door een door gebrek aan adres. Dus hoe komt het dat de kameraad regelmatig toestemming van dit concentratiekamp ontvangt om mij te bezoeken? Een document die hij moet laten zien als hij komt om mij te zien. Onder het mom van dit verbod probeerden de agenten te voorkomen dat de kameraad bij mij op bezoek tijdens uren die ik over heb om bezoek te ontvangen (we hebben een keer per week twee uur bezoek)**.**

5 februari 2013: In eerste instantie krijg ik door de uitvoerde macht van Zurich een tweede afwijzing (1 februari 2013) van mijn verzoek om vrijlating op borgtocht. Hetzelfde als de eerste afwijzing, maar deze keer voegen ze de uitslag van de hoorzitting van 7 december 2012 toe als een 'nadere motivering'. Op het einde zeggen ze dat ze het concentratiekamp van Lenzburg om advies gevraagd en aanbeveling gedaan over mijn vrijlating op borgtocht welke zal worden verschoven naar december 2013.

Zelfs als de onmiddellijke en de tussentijdse doel van jullie prachtige solidariteitsinitiatieven niet is bereikt, en misschien nooit zal het zijn, is dit het belangrijkste punt niet. Wat telt is dat deze initiatieven een onlosmakelijk onderdeel van de sociale strijd voor totale bevrijding zijn. In deze strijd zijn ze zeer effectief buiten hun doelstellingen op korte termijn. Zoals blijkt uit de onderdrukking, represailles en woede van de vijand. Zelfs wanneer deze gericht zijn tegen de gijzelaars/gevangenen van de oorlog voor sociale bevrijding. Het feit dat de vijand terug vecht betekent dat we op de goede weg zijn in de oorlog voor de totale bevrijding.

Het is een oorlog om tegen die eeuwige en wereldwijde totale oorlog van de heerschappij, uitbuiting en onderdrukking! Het is een oorlog waar, veel meer dan in enige andere oorlogen, de woorden van Clausewitz gepast zijn: 'In de dingen die zeer gevaarlijk zijn, zoals een oorlog, de fouten die te wijten zijn aan goedheid zijn de ergste ...'!

Er is geen tegenspraak met het feit dat tederheid, goedheid en liefde zijn de belangrijkste kenmerken en motivaties van alle krijgers van totale bevrijding. Maar ze moeten niet de helderheid, stabiliteit, resolutie en de energie van de strijd niet laten verzwakken maar integendeel alles versterken!

Met liefde, vastberadenheid en solidariteit

Marco Camenisch

Concentratie kamp van Len

Zwitserland, 10 februari 2013

SCHRIJVEN NAAR GEVANGENEN

veel gestelde vragen

Waarom schrijven wij naar gevangenen?

Het schrijven van brieven is een wapen tegen:
…afscheiding, vereenzaming, stagnatie en isolatie.
…de op vernietiging gerichte natuur van het gevangenissysteem.
…de controle van levens door het gevangeniswezen.

Voor gevangenen telt het ontvangen van brieven tot een van de weinige lichtpunten binnen het dagelijkse, grijze leven in de instelling. Achter muren, prikkeldraad, wachttorens en bewapende bewakers zijn er nauwelijks menselijke gevoelens, maar vooral ondergeschiktheid en het dagelijkse gevecht om te overleven. Het schrijven is een mogelijkheid deze muren van passiviteit, kou en isolatie te doorbreken. Het zorgt voor afwisseling en het geeft de mogelijkheid eigen gedachten naar buiten te brengen.

Gevangenen worden gebroken wanneer emotie, gevoel en menselijke nabijheid geweigerd wordt. Regelmatig contact, hetzij door brieven, hetzij telefonisch of het meest persoonlijk, het brengen van een bezoek, is het enige middel deze zieke controle te doorbreken.

Van dit repressieve systeem dat van onderdrukking en uitbuiting van mensen leeft en deze tot uniforme, emotieloze wezens wil transformeren, zijn gevangenissen slechts het topje van de ijsberg. Velen die zich niet aan dit systeem en deze logica willen onderwerpen worden slachtoffers van repressie en onderdrukking. Zij belanden, als laatste dwangmiddel hen te laten conformeren aan dit systeem, in de gevangenis. In onze strijd tegen dit systeem mogen wij gevangenissen en zij die daarbinnen wegteren, niet vergeten, en niet aan hun lot overlaten.

Hoe begin ik met schrijven?

Misschien is het vreemd om naar onbekende mensen te schrijven en over eigen belevenissen te vertellen. Je weet niet wat je moet schrijven. En denkt dat wat je op papier zet misschien mensen aan de andere kant van de muur deprimeert, of dat het hen misschien totaal niet interesseert. Om als het ware 'het ijs te breken' kan het beter zijn de eerste brief kort te houden en alleen de meest essentiële zaken te vermelden, zodat de gevangene niet gelijk overrompelt wordt.

Schrijf een paar woorden over jezelf en je motivatie om te schrijven. In het geval dat je het nodig acht, kun je erbij schrijven tot wel groep/organisatie je behoort, maar bedenk daarbij dat de brieven niet alleen maar door de gevangenen zelf gelezen worden. Dus zorg er ook voor dat je niets schrijft wat de gevangene in moeilijkheden kan brengen.

Elke Gevangenis heeft weer eigen regels voor het briefverkeer. Denk hierbij bijvoorbeeld aan beperkingen voor het aantal pagina's e/o bijlagen. Informeer jezelf of het aantal brieven en postkaarten die gevangenen kunnen krijgen en sturen beperkt is en of het toegestaan is enveloppen en postzegels bij te voegen. Dit soort informatie vindt je meestal op de website van de desbetreffende gevangenis.

In het geval van gevangenen in voor-arrest is het zeer waarschijnlijk dat alle brieven door het O.M. gelezen worden. Bij veroordeelden is dit niet standaard. Maar bij opstandige gevangenen is het toch eerder de regel als de uitzondering, net zoals het 'verdwijnen' van brieven.

Het is aan te raden de pagina's van je brief te nummeren om te voorkomen dat pagina's verloren gaan. Daarnaast is het handig om er een actuele datum bij te zetten. Op deze manier kom je in ieder geval te weten welke brieven niet zijn afgeleverd en of brieven ter controle opgehouden zijn. Maak tevens een lijst van alle eventuele bijlagen, zoals postzegels, brochures, krantenknipsels e.d. (dit soort zaken verdwijnen soms erg gemakkelijk). Vergeet daarnaast ook nooit je verzendadres op de envelop te zetten.

Brieven worden regelmatig door landelijke bewakings- en repressieorganen opgehouden, gelezen, vertraagd of zelfs helemaal niet doorgelaten. Een manier om het verdwijnen van post voor een groot deel te beperken is door het te versturen per aangetekende post. Op deze manier is in ieder geval na te trekken op welk deel van het tra-

ject de brief verdwenen is. Een 100% zekerheid voor het wel of niet aankomen van je brief heb je echter nooit.

Hieronder zijn een paar punten geformuleerd die belangrijk zijn als je een gevangene wilt schrijven:

- Ga er vanuit dat (bijna) elke brief gelezen wordt door de autoriteiten. Zet er daarom ook geen dingen in die jezelf en/of anderen kunnen belasten.

- Als de gevangene vanwege een politieke daad vast zit is het noodzakelijk om diegene te laten weten dat je zijn/haar actie ondersteunt, maar ga diegene niet als een soort held neer zetten. Als iemand vast zit voor een politieke daad wil (en zou) hij/zij niet gezien worden als martelaar. Het zijn gewoon normale mensen die de pech hebben gehad om gepakt te worden.

- Veel mensen twijfelen bij het insturen van teksten die gaan over de 'leuke' dingen buiten de muren, denkende dat het hun zal deprimeren of dat ze heimwee krijgen bij het horen over de lol die mensen beleven. Dit is onzin! Veel mensen hebben al heimwee en het is alleen maar geruststellend om te horen dat het normale leven gewoon door gaat buiten de muren, dus schroom niet om te praten over feesten, concerten, etc.

- Stel altijd een paar vragen in het begin zoals hoe het met ze gaat, wat hun interesses zijn, etc. Probeer dit wel zo algemeen mogelijk te doen zonder dat je te nieuwsgierig over komt. Bedenk namelijk dat ze reageren op een totale vreemdeling. Dit maakt het sturen van een reactie makkelijker.

- Dit is hetzelfde met informatie over jezelf. Zelfs de kleine dingen zoals je favoriete muziek, eten, etc. kan het terug sturen van een bericht van een gevangene makkelijker maken.

- Maak nooit een belofte die je niet na kan gaan!

- Politieke literatuur - wees hier voorzichtig mee! Vermijdt het sturen van politieke literatuur die de gevangene in gevaar zou kunnen brengen. Vraag de gevangene altijd eerst wat diegene graag zou willen ontvangen en respecteer daarin hun keuze.

Geen brief willen of kunnen schrijven : een postkaart

Een berichtje op een postkaart kan ook iemands dag opvrolijken. (Of misschien kan je de kaart rond laten gaan bij vrienden die er hun naam op willen zetten)

Hoe zorg ik er voor dat mijn brief aankomt?

Voor een goed begin is het verstandig het correcte aantal postzegels erop te doen en het correcte adres er op te zetten. Zorg dat de volledige naam (natuurlijk, niet bij mensen die anoniem willen blijven) en gevangenis nummer er op staat. Zet je eigen naam (hoeft geen echte naam te zijn) en adres aan de boven kant van de brief en op de achterkant van de envelop. Sommige gevangenissen hebben regels die bepaalde soorten beeldspraak verbieden. Hier kunnen politieke symbolen (zoals een omcirkelende A) ook onder vallen. Ook handgemaakte kaarten waarbij een plaatje op de voorkant is gelijmd kan geweigerd of uit elkaar gehaald worden in verband met dat het mogelijk is dat er iets tussen zit.

Reactie van de gevangene

Bedenk wel dat je steun aan het bieden bent aan een gevangene en niet een pen vriend(in) aan het werven bent. Deze kunnen ook hand in hand gaan met elkaar. Het niet terug krijgen van post kan verschillende redenenen hebben:

- Het kan zijn dat de brief niet is aangekomen.

- Het kan zijn dat de gevangene zoveel post ontvangt dat hij/zij niet genoeg tijd heeft om terug te schrijven naar iedereen.

- Het kan ook zijn dat een gevangene door de autoriteiten maar een beperkt aantal brieven mogen versturen (en misschien zo vrienden en familie als prioriteit stellen)

- Het kan zijn dat ze geen toegang hebben tot goed schrijfmateriaal of postzegels.

- Ze kunnen verplaatst zijn.

- Of misschien hebben ze niet de vaardigheid om een brief te schrijven.

Wat de redenenen ook moge zijn. Laat het je er niet van weerhouden om door te gaan met schrijven.

Tot slot willen we nog vermelden dat er nog vele andere mogelijkheden zijn om solidariteit tegenover gevangenen en een afkeur tegen het gevangenissysteem te tonen.

11 JUNI

internationale dag van solidariteit met Eric McDavid, Marie Mason en andere langdurig vastzittende anarchistische gevangenen.

De staat stal Eric McDavid en Marie Mason van ons in 2006 en 2008. In de jaren sinds hun arrestatie is de repressie minder als als een specifieke gebeurtenis gekomen en voelt het meer als een onontkoombare voortdurende nachtmerrie. Veroordeeld tot 22 jaar en 20 jaar zitten Marie en Eric tot aan vandaag de dag achter tralies en beleven deze nachtmerrie intiemer dan de meesten.

De laatste tijd horen we veel gepraat over de eindtijd en de totale ecologische ineenstorting die aanstaande lijkt. Maar wat betekenen deze krachten voor diegene die in de gevangenis zitten? En wat betekenen ze voor ons aan de buitenkant? Wij proberen om zowel elkaar als een enkel spoor van wildheid op deze aarde te redden. Onze taak is moeilijk, en soms lijkt het onmogelijk. Want hoe harder we vechten, hoe meer repressie we krijgen. Elke dag verliezen we meer soorten, meer land, meer vrienden ... en dit proces toont geen teken van vertraging. Hoe gaan we overleven en blijven we worstelen in het gezicht van deze realiteit?

Als het winnen ons enige doel was, dan zou het gemakkelijk zijn om te stoppen. Maar hoewel we kunnen vechten om te winnen, vechten we ook omdat vechten in deze situatie vechten om te leven betekent. Van de buitenkant is het gemakkelijk om een gevangenis straf gelijk te stellen aan het einde van alles ... maar Marie en Eric zijn nog steeds aan het vechten. Met zowel onze liefde voor hen en onze haat voor hun cipiers intact, vechten we naast hen.

Dat betekent dat niet alleen de voortzetting van onze strijd aan de buitenkant, maar ook interactie met de gevangen op manieren die ze verbonden houd met hun vrienden en gemeenschappen aan de buitenkant. De staat heeft onze vrienden ontvoerdt en we moeten ervoor zorgen dat de staat niet succesvol is in zijn pogingen te isoleren en te vernietigen. Onze strijd kan alleen doorgaan als we samen strijden.

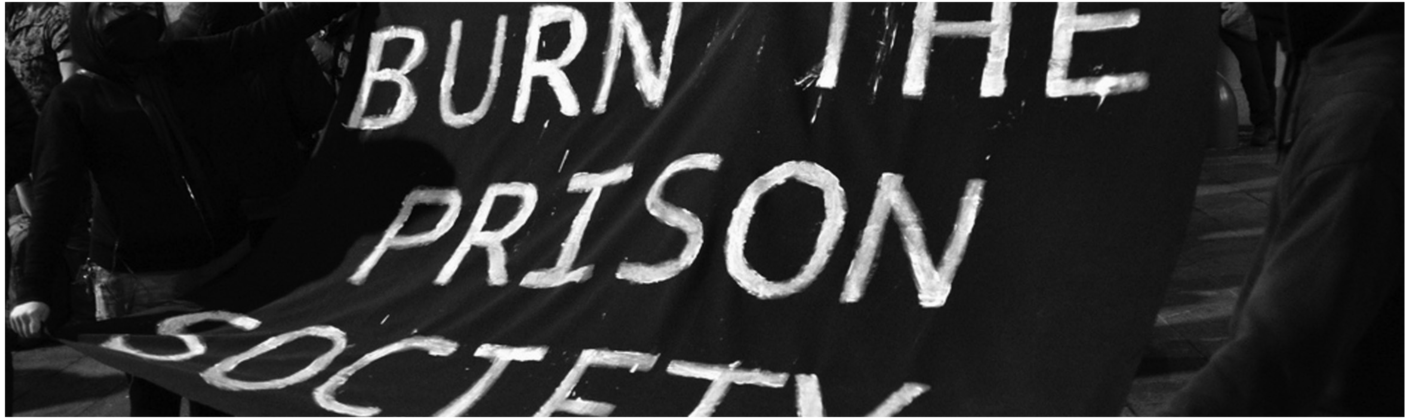
Juni 11 is een middel daartoe. 11 juni gaat over herinneren. Niet op de manier die we ons herinneren als een feit of geschiedenis, maar een actieve herinnering. Het is vaak gemakkelijker voor ons om geld in te zamelen en het genereren van materiële steun voor mensen die net zijn gearresteerd, dan voor mensen die zijn opgesloten met vele jaren in de gevangenis voor de boeg. Deze dag is een tijd voor ons om onze energie, middelen en liefde te richten op die mensen die niet kunnen worden vergeten.

11 juni heeft onze internationale banden van solidariteit versterkt. De laatste twee jaar is er ongelooflijke steun van mensen buiten de VS voor Eric en Marie geweest, en een aantal pogingen in de VS om solidariteit te tonen met de lange termijn anarchistische gevangenen in andere plaatsen. Dit jaar hopen we meer vertalingen te hebben, meer kruisverwijzingen van strijden, en een verdere verbreding van solidariteit dat niet weg neemt maar toe voegt. We weigeren hun grenzen te erkennen en willen die weigering tastbaarder maken.

Organiseer een benefiet, plan een lawaai demo, organiseer een schrijfactie, of gebruik je eigen context en fantasie om andere mogelijkheden te onderzoeken. Gebruik je creatieve energie om je kameraden te tonen dat ze niet alleen staan en dat we zullen blijven strijden voor hen, voor de aarde en voor de totale bevrijding. Ze hebben geprobeerd om ons te vernietigen. Maar Marie en Eric, Justin Solondz, Marco Camenisch, de grand jury resisters van vandaag en morgen, en zo vele anderen, tonen ons hoe je die pogingen moet overleven. Laten we van 11 juni een viering van onze gedeelde overleving en verzet maken.

WHAT DOES PRISON ABOLITON MEAN?

At its core, abolition isn't only about throwing all the prison doors open wide. It is also about creating new models for living. Imagining a future based on abolition means totally shifting how we think about living with each other. We must create stable communities for people to come home to even as we work to shut down all the prisons.

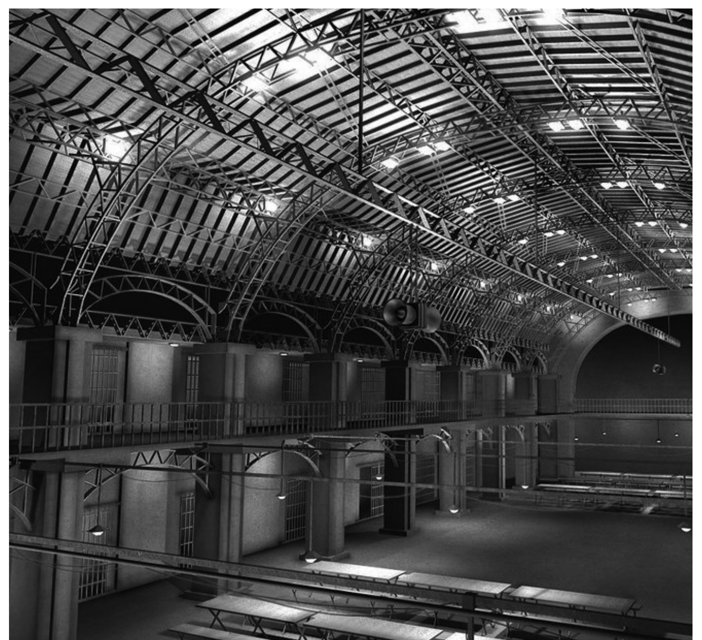
As a set of political beliefs, 'prison-industrial-complex' (PIC) abolition is based in a feeling of what is possible. So, instead of thinking about what we want to destroy it may be more helpful to think about what we must build to abolish the PIC. Our vision needs to include everyone affected by the PIC, not only the first time drug offender or the wrongly convicted, but everyone. We need to be able to create environments for ourselves that provide the basic necessities we need to live such as safe and steady housing; sufficient food; access to medical care; access to information and tools which to process that information; resources to participate in an economy; a way to express opinions, interest or concerns; freedom from physical and psychological harm (both from individuals and the state). We need to start building those kinds of environments for ourselves as we work to abolish anything. We need healthy environments that don't depend on punishment and harm to protect the interests of the state and the rich and powerful.

We also can't just get rid of prisons without making dramatic changes in the systems that lead people to prison. We need to think about what kinds of things we could put in place to support people for whom even the best social setting may not work out. If creating a better environment still can't keep some people from hurting others (in all the ways that hurt happens), we do need to have something in place that would help everyone involved in the incident patch up their differences. But our current systems of policing, surveillance, courts, detention, family services, probation and parole do not get the job done. Restorative justice practices that do not depend on our current policing and court systems may be one way settling harms between people.

Abolition means creating long-term alternatives to the ways that we earn our livings, live together, and resolve conflicts. Working for a future based on abolition means building something real today that can be the foundation for how we want to live. It means making practical plans for taking small steps that move us toward our dreams. It means figuring out ways for all of us to believe that things really could be different and that each of us can include this vision in our day-to-day lives.

It also means, of course, throwing all the prison doors open, tearing down the prison walls and the station houses and the detention centers and the punishing mental "health" hospitals.

Taken from: Critical Resistance abolition toolkit (criticalresistance.org)

JOCK PALFREEMAN

Jock Palfreeman, a 21-year old Australian started his travels around Europe in early 2006, has visited numerous countries and stayed in a small town an hour drive from Bulgaria's capital, Sofia living and working with his friends. After his travel to the UK, he visited friends in Bulgaria in the end of December 2007.

On a night out with his friends that December he witnessed a group of 16 football hooligans with undoubted neo-nazi tendencies attack 2 Roma (gypsy) boys, for which he stood up. He tried to keep them away by waving a knife at them, but they attacked him anyways. With no way to escape he killed one of the guys from the group and injured another in self defence.

The deceased turned out to be from a well known Bulgarian family with political connections and after 2 long years of suspicious trial with a clear political flavour Jock was found guilty and was sentenced for murder and attempted murder for 20 years imprisonment and a 375 000 Australian dollar fine.

The case was built only on the statements taken from the nazi's, who claimed that Jock randomly attacked the group, chasing them with an intent to kill someone, while key witnesses and other possible witnesses were never interviewed and the CCTV footage from the scene mysteriously went missing.

After numerous requests were put forward by the defense only one was accepted and this was to re-question 5 witnesses to explain why they at first stated that the fight between the group and the Roma boys actually happened, but then denied ever having said this.

Despite the court's acceptance of the fight between the group and Roma boys the Appeal court upheld the original sentence.

Due to Jock's activist work as chairman of the Bulgarian Prisoner's Association, helping fellow prisoners and giving legal advices, the Director of the Central Sofia Prison has ordered a punishment measure which doesn't allow Jock to finish his studies, which is very important to him.

In his case he cannot study at a foreign university, but only in a Bulgarian one. But if he wants to study in a Bulgarian university he cannot do this from prison, so he is not allowed to finish his studies.

From the 13th of January 2013 Jock was on a hunger strike, not allowed to see a doctor, which was another repressive measure by the prison authorities. After 30 days of drinking only watery drinks and losing 20 kg, he got a legal answer, that allows him to apply in the court against the decision, Jock ended his hunger strike and will continue his protest by legal ways.

Over a year ago the Australian government sent a request for Jock's transfer to an Australian prison, which can only happen if Jock's friends and family pay the price that the Bulgarian court ordered to pay in compensation to his victims and their families.

Jock understands this as being held in Bulgarian prison for ransom. Jock's family is currently collecting the necessary funds and you can donate by visiting **www.freejock.com.**

It is now more important than ever, that we collectively put as much pressure on the Bulgarian authorities as possible, to accept Jock's transfer to Australia. Between the 22nd and 28th of April 2013 there will be an, International Week of Solidarity with Jock Palfreeman. We need to let Jock know that he is not alone in his struggle and that we are in it for the long run. Any solidarity actions can go a long way to assure that.

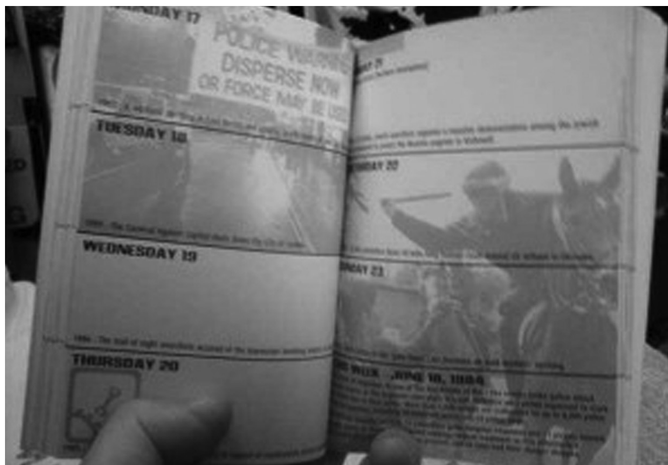
Jock Palfreeman
Sofia Central Prison,
21 General Stoletov Boulevard,
Sofia 1309, BULGARIA

DE BOTTLED WASP ZAKAGENDA

De Bottled Wasp zakagenda is een nieuw non-profit fondsenwervings project dat is gelanceerd door Anarchist Black Cross Brighton en medewerkers van de Anarchistische boekenbeurs in Londen. Het idee achter deze agenda is om voor een lange termijn stabiele inkomsten binnen te kunnen krijgen voor de ondersteuning van gevangenen. Deze uitgave zal een publicatie model worden dat gebruikt gaat worden door een (hopelijk) onafhankelijk zelfvoorzienend collectief dat het dagboek zal gaan produceren in de komende jaren.

Elke nieuwe editie van de Bottled Wasp wordt gemaakt rond een nieuw thema. Bij deze 2013 editie is het thema 'gevangenen-ondersteuning en verzet'. Er staan o.a. artikelen in over schrijven naar gevangenen, waarom je de politie moet aanklagen en een artikel over zwijgen bij arrestatie. Alle gebruikelijke agenda kenmerken staan er ook in: maandelijkse en jaarlijkse organisatoren, een menstruele agenda en een pagina met links over gevangenenondersteuning. Met bijdragen van het Anarchist Black Cross, Legal Defence & Monitoring Group, Bent Bars Project, Green & Black Cross, Haven Books aan gevangenen, Kate Sharpley Bibliotheek en nog veel meer.

De voorkant van de Bottled Wasp is ontworpen door Clifford Harper. De agenda zelf bevat uitgebreide overzichten van data en afbeeldingen van historisch gevangenis verzet en andere gerelateerde anarchistische evenementen, grootschalige demo's en substantiële activiteiten van verzet en verjaardagen van lange-termijn gevangenen. Ook staan er maandelijkse artikelen in over onderwerpen variërend van gevangenisopstanden (Attica 1971 en Strangeways 1990) tot het bombarderen van het MOVE hoofdkantoor naar Giuseppi Pinelli en andere sterfgevallen tijdens hechtenis. Een onderdeel van de rol van dit nummer is het vergroten van het aantal mensen dat **actief** gevangenen ondersteund. Dit in aanvulling tot hen die alleen passief ondersteunen door de aankoop van de agenda zelf.

De Wasp werd gelanceerd op de Londense boekenbeurs op 27 oktober en is momenteel beschikbaar voor de verbluffend redelijke prijs van 10 euro.

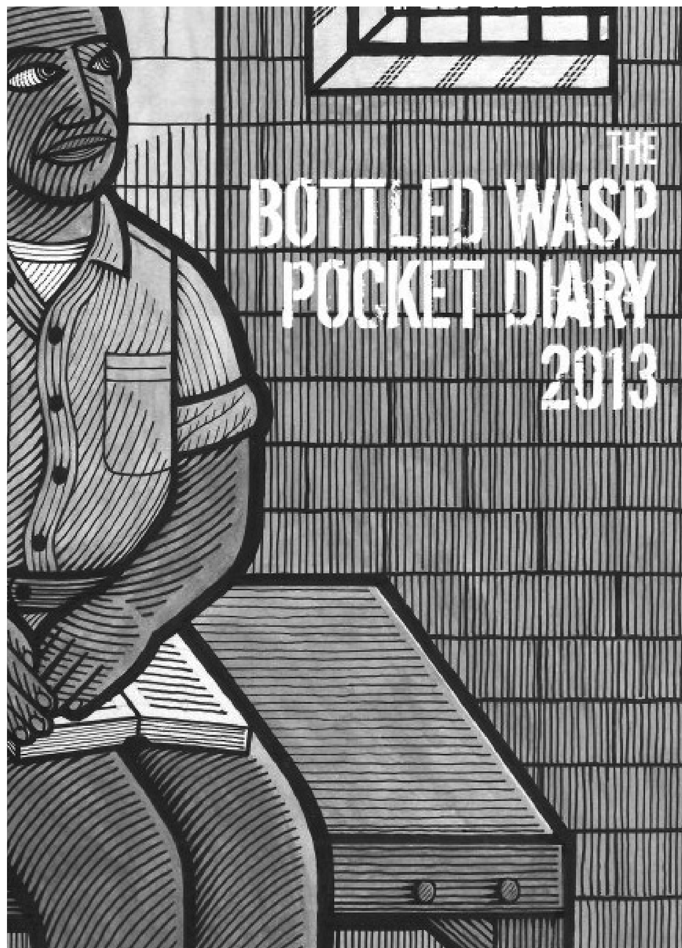
Bestellen?

Stuur het geld in een envelop, met vermelding van je adres op naar ABC-Nijmegen: Tweede Walstraat 21, Nijmegen t.a.v. ABC-Nijmegen.

Wil je een donatie geven aan het Bottled Wasp project en het werk van het Anarchist Black Cross netwerk en andere gevangenen steungroepen? Dan zijn hier onze bankgegevens:

The Bottled Wasp
Co-operative Bank
Sorteer code: 08-92-99
Acc. No: 65601648

Contact: thebottledwasp@riseup.net
Facebook: facebook.com/bottledwasp
Website: www.brightonabc.org.uk/bottledwasp.html

HET COMPLEX VAN MACHT:

Een kritische Foucaultiaanse analyse van 'restorative justice'

Restorative justice ofwel herstelrecht is een vaak genoemde mogelijkheid voor een wijze van conflictresolutie welke kan dienen als alternatief voor huidige strafpraktijken. In anarchistische literatuur wordt herstelrecht zelfs vaak benoemd als mogelijke vervanging van huidige strafsystemen. In dit betoog wil ik wijzen op enkele schaduwzijden van herstelrecht aan de hand van een Foucaultiaanse analyse van dit fenomeen. Het idee hierachter is niet het nietig verklaren van herstelrecht, maar juist het leveren van een bijdrage aan een mogelijke anarchistische vormgeving van herstelrecht. Herstelrecht is in onze huidige samenleving immers een vorm van strafrecht welke echter een ander uitgangspunt dan strafrecht lijkt te hebben. Herstelrecht is een vorm van strafrecht in de zin dat het veelal evenals strafrecht de wettelijke definities van criminele handelingen hanteert en dat deze handelingen vragen om bepaalde sancties of oplossingen.[1] Maar in tegenstelling tot strafrecht wil herstelrecht het conflict wat is ontstaan door de gedane criminele handelingen niet (enkel) door de Staat laten oplossen, maar door

alle betrokkenen zelf (daders, slachtoffers, getuigen, etcetera). Herstelrecht is een alternatieve vorm van conflictresolutie[2] die eerder gericht is op verzoening dan op straf.[3] Zo maakt herstelrecht gebruik van bijeenkomsten voor alle betrokkenen waar iedereen zijn gedachten en gevoelens kan uitten met de hoop op herkenning, erkenning, verontschuldiging en uiteindelijk verzoening. Een actieve en verantwoordelijke houding van alle betrokkenen wordt in herstelrecht verondersteld.[4] Zo probeert herstelrecht zowel alternatieve 'straffen' of oplossingen te bewerkstelligen, maar sluit herstelrecht niet traditionelere vormen van straf, zoals gevangenisstraf en schadevergoedingen, uit. Voorstanders van herstelrecht hopen door een actieve en betrokken houding van zowel slachtoffers als daders op geoptimaliseerde omstandigheden voor verzoening of zelfs vergeving.

Herstelrecht lijkt zo op eerste gezicht een alternatieve en wellicht meer humanitaire vorm van conflictresolutie. Maar in hoeverre verschilt herstelrecht van straf en strafrecht of is herstelrecht een vorm van straf? Is herstelrecht werkelijk een alternatief voor andere moderne vormen van recht en straf? Welke mechanismen liggen ten grondslag aan herstelrecht en verschillen deze van andere, moderne vormen van straf en recht? Het doel van dit betoog is niet harde conclusies of oordelen te geven maar om, in Foucaultiaanse traditie, een reeks aan inzichten te verwerven. De leidende vraag is dan ook: welke inzichten bieden een Foucaultiaans perspectief op herstelrecht?

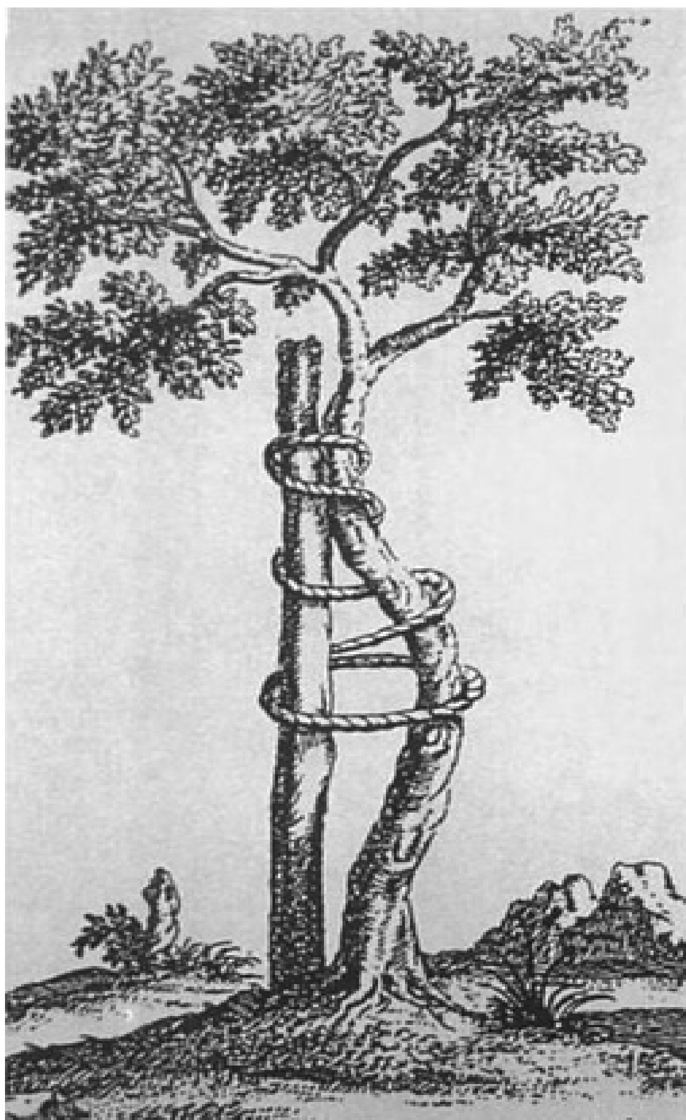
Straf, discipline en macht

Één van Foucaults bekendste werken is Surveiller et Punir uit 1975, in het Nederlands vertaald als Discipline, Toezicht en Straf. Het boek lijkt in eerste instantie voornamelijk een genealogie van straf te zijn. Zo besteed Foucault de eerste twee van de vier delen aan het beschrijven van de overgang van lijfstraf naar mildere straffen zoals het moderne gevangeniswezen. Het vierde deel van het boek gaat in zijn geheel over de gevangenis. Het derde en omvangrijkste deel, getiteld Discipline, duidt echter het primaire onderwerp van het boek aan. Discipline, Toezicht en Straf voornaamste onderwerp is macht: in dit boek geeft Foucault eens structurele analyse over de uitoefening van macht.[5] De begrippen kennis en discipline zijn in deze analyse de grote spelers. In deze paragraaf zal ik de analyse van macht beschouwen en de belangrijkste begrippen behandelen om vervolgens vanuit Foucaultiaans perspectief herstelrecht te kunnen analyseren

In de 18e en 19e eeuw is volgens Foucault een belangrijke omslag waar te nemen: zowel criminaliteit als (ideeën over) straf veranderen.[6] Een variëteit aan factoren leidde tot een verandering in straf en criminaliteit, zoals bevolkingsgroei en een toenemende welvaart. Het speerpunt van deze verandering was echter het opkomende kapitalisme. Onder invloed van kapitalisme veranderde criminaliteit: criminaliteit werd milder en het grootste deel van de criminaliteit werd eigendomsgerelateerd. Mede in reactie hierop veranderde het denken over straf en het denken over de crimineel.[7] Deze veranderende fenomenen duiden op een verandering die nog veel algemener is, namelijk de verandering van macht. Deze veranderingen in macht, zoals het verzet tegen de monarchale soevereiniteit en de opkomst

van een door kapitalisme georganiseerde samenleving, zorgden voor een verandering in wet, straf en criminaliteit.

Door middel van een analyse van het moderne strafsysteem geeft Foucault een analyse van de moderne machts- en controlecomplex.[8]Hoewel het strafdiscourse slechts onderdeel is van het grotere en complexe machtscomplex, gaf Foucault er juist voorkeur aan om een dergelijke "gedetailleerde applicatie" van de logica van de macht te bestuderen.[9] Deze wijze van analyse zorgt voor een beter begrip van het geheel. Foucault zag macht als een gedecentraliseerd fenomeen: macht is niet geconcentreerd in enkel het staatsapparaat, maar wordt uitgeoefend in alle instituties en facetten van de samenleving. Naast overduidelijke machtsinstituties zoals het leger en de gevangenis, zorgen ook scholen, familie en ziekenhuizen voor het totale complex van macht. De begrippen kennis, controle, normaliteit en discipline zijn van belang voor een goed begrip van het Foucaultiaanse machtsbegrip.

Voor Foucault zijn kennis en macht onlosmakelijk verbonden en afhankelijk van elkaar. Het zijn kennis en macht tezamen die de verschillende discoursen, waaronder het discourse van straf en wet, vormgeven en verbinden. De verandering in straf kwam tot stand door veranderende kennis in de menswetenschappen alsmede de politieke en rechtswetenschappen. Tegelijkertijd maakte de veranderingen in het politieke en juridische discourse een moderne uitvoering van straf mogelijk. "De technologie van macht" zorgde voor de basis voor deze mogelijkheid voor het ontwikkelen van kennis.[10] Kort gezegd, door macht kan kennis zich ontwikkelen en door kennis kan macht zich ontwikkelen. De samenhang van nieuwe begrippen over de mens voorkomend uit de Verlichting en de ontwikkelingen op het gebied van economie en politiek creëerden een nieuwe visie, een nieuw discourse omtrent criminaliteit, wetgeving en straf.[11] Vanaf het eind van de 18e eeuw veranderde zowel het denken over kennis zelf en daarmee ook de kennis over verschillende domeinen van de wereld. Zo ontstond het inzicht dat fenomenen in de wereld niet altijd universeel en permanent waren, maar de wereld bestaat uit processen gevormd door geschiedenis en temporaliteit. Deze inzichten maakten van de mens een wezen waarin processen van verandering en vooruitgang mogelijk waren. Dit gaf het startsignaal voor een opbloei van menswetenschappen zoals psychologie, maar ook de meer technische wetenschappen zoals fysiologie. En op zijn beurt maakte de toenemende welvaart door kapitalisme de ontwikkeling van wetenschap mogelijk. Deze periode, ook wel bekend als de Verlichting, zorgde voor een nieuwe mens, een mens van de Rede. Dit beeld van de redelijke mens zorgde voor een humanisering en milder worden van straf.[12] Met het worden van de mens tot een redelijk wezen, moest de straf ook redelijk worden. Met het worden van de mens tot een wezen wat kan gevormd kan worden, wat vooruitgang kan boeken, moest de straf op ontwikkeling en vorming gericht worden. De tijd van straf als enkel repressie en vergelding maakte plaats voor straf als een "complexe maatschappelijke functie". Het moderne straffen ging zich richten op de (her)vorming van de geest en wil van de mens. Straf is hiermee geworden tot een politieke tactiek, één van de technieken in "het bredere veld van de andere machtsmechanismen".[13] In bovenstaande alinea is duidelijk geworden hoe kennis straf heeft veranderd, maar hoe verhoudt zich dit tot macht en de daarmee gepaard gaande begrippen discipline, controle en normaliteit?

Onder invloed van moderne kennis humaniseerde het strafsysteem, maar het veranderend politieke en sociale discourse zijn van even groot belang. De alomvattendheid en complexiteit van kapitalisme zorgde voor een complexer en meer samenhangend economisch, politiek en sociaal discourse.[14] Dit moderne complex benodigde een complexer wet- en strafsysteem. Zo moesten bijvoorbeeld oplossingen gevonden worden om de sterk groeiende bevolking onder controle te houden en moesten door een democratischer geworden politiek bestuur een gevoel van samenhang van de samenleving gecreëerd worden. Samen met onder andere het moderne rationele mensbeeld leidde dit tot nieuwe vormen van discipline. Zowel het instituut van de gevangenis als instituten van het ziekenhuis, de fabriek en de school delen de technieken en kennis om individuen te disciplineren om zo de samenleving stabiel te houden.[15] Het menselijk lichaam werd ontdekt als "voorwerp en doelwit van macht", als een "lichaam dat gehoorzaamt".[16] Deze manipulering en constante beheersing van het lichaam door minimale controle noemt Foucault discipline.[17] De verschillende instituten die zelf tot stand komen door kennis, brengen ook de kennis voort die dient ter discipline. Observatie is van groot belang om te komen tot discipline. Het bekende panopticum voorbeeld van Foucault illustreert dit. Het panopticum was een nieuwe tactiek voor gevangenissen. Een grote observatie toren in het midden, omringt door een daar omheen cirkelend cellenblok, wekt de illusie voor gevangenen dat zij continu in de gaten worden gehouden. In principe is er zo maar één gevangenenbewaarder nodig om honderden gevangenen in de gaten te houden. Minimale controle voor maximale discipline. Tevens is observatie de sleutel tot het begrip normaliteit die op zijn beurt weer een belangrijk instrument is voor macht.[18] Observatie van gedrag leidt tot een norm, een gemiddelde van wat mensen doen in bepaalde situaties of settings. Vanuit deze norm wordt het correcte, normale gedrag bepaald. Degene die hiervan afwijkt, zoals de 'gek' of

‘crimineel’, heeft andere vormen van discipline nodig: zoals de gevangenis.

Straf, discipline en macht zijn dus onlosmakelijk verbonden. Gevangenissen, voorwaardelijke celstraffen en ‘halfway houses’ zijn onderdelen van straftactieken ter versterking van macht. Er is echter gebleken dat gevangenissen niet bijdragen aan het terugdringen van criminaliteit en de rehabilitatie van gevangenen[19]: hoe werkt de disciplinering door middel van straf dan? De disciplinaire kracht van de gevangenis ontstaat op twee wijzen. Ten eerste doordat straf onderdeel is van een algemener netwerk van discipline. Zo bestaat de kennis van bepaalde wetenschappen, zoals criminologie, doordat zij gebruik maken van de observatie in gevangenissen. Ten tweede, doordat de machtigsten in de samenleving de wetgeving bepalen kunnen zij verzet de kop in drukken en zo het voor hun gunstigste systeem van macht in stand houden. Criminalisatie en de creatie van criminele activiteit zijn tactieken van macht.[20]

Herstelrecht, discipline en macht

Hoewel Foucault niet direct geschreven heeft over herstelrecht kunnen zijn inzichten in de samenhang van straf, discipline en macht toegepast worden op herstelrecht. Herstelrecht wordt door voorstanders veelal omschreven als een vorm van conflictresolutie gericht op verzoening en niet als straf. Maar is herstelrecht niet een vorm van straf en hoe verhoudt herstelrecht zich tot Foucaults analyse van discipline en macht? Foucaults denken is gebaseerd op het bestaan van een alomtegenwoordig machtssysteem en machtsrelaties. Vanuit Foucaultiaans perspectief is herstelrecht dan ook enkel te begrijpen als een vorm van straf en geen alternatief ervoor.[21] Sterker nog, herstelrecht lijkt goed te passen in de ontwikkeling van straf doordat herstelrecht bij uitstek gebruik maakt van discipline. Zoals in voorgaande paragraaf uitgelegd is discipline op te vatten als een mildere vorm van controle die de geest en het denken van de mens poogt te veranderen. Macht kan overheersen doordat discipline de essentie van elke vorm van gedragsbeheersing is.[22] Herstelrecht verschilt niet van straf doordat herstelrecht evenals straf een versterking van discipline en normaliteit bewerkstelligt.

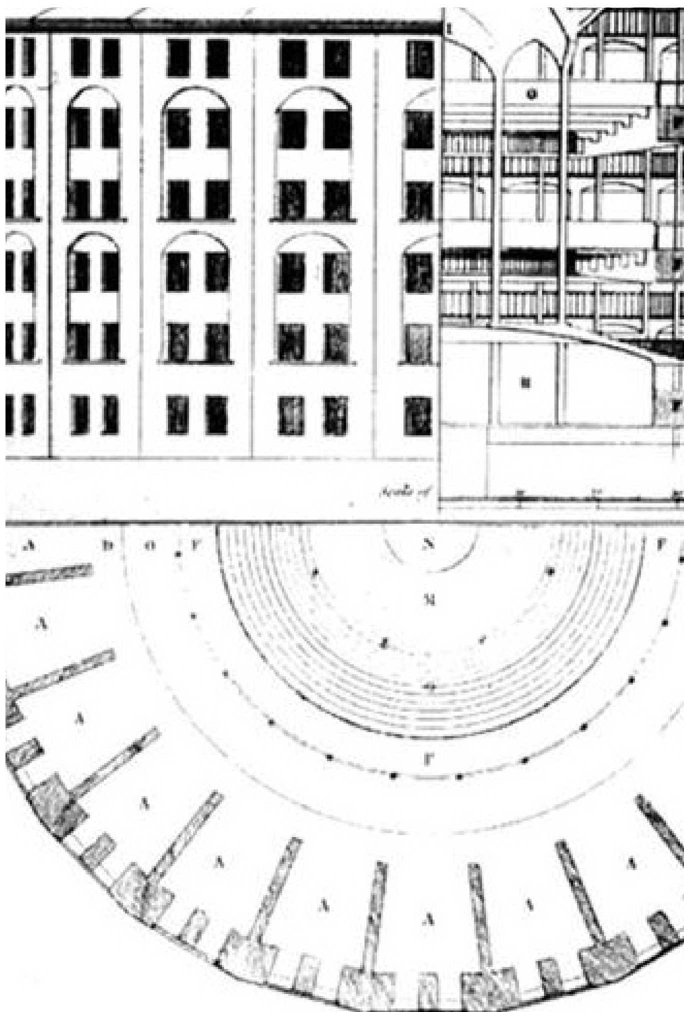
Herstelrecht maakt bij uitstek gebruik van de minimale controle en beheersing die onderdelen zijn van discipline. De decentralisatie van macht, een speerpunt in Foucaults analyse, is te vinden in de participanten aan herstelrecht die het probleem oplossen waar normaliter het staatsapparaat voor gebruikt zou worden. De instituten, zoals de gevangenis, hoeven in principe enkel te functioneren als back up wanneer de misdrijven te zwaar zijn of wanneer het conflict niet opgelost kan worden. Tevens bewerkstelligt herstelrecht een sterke sociale controle. Herstelrecht maakt veelvuldig gebruik van de samenhang van discoursen die kennis creëert. Uit meerdere onderzoeken is gebleken dat herstelrecht redelijk vaak positieve effecten heeft op een gunstige afwikkeling van een crimineel voorval voor zowel slachtoffers als dader.[23] Herstelrecht heeft zich voor een belangrijk deel kunnen ontwikkelen door toenemende kennis van psychologie en criminologie. Door ontwikkeling van deze kennis is herstelrecht een geaccepteerd onderdeel geworden van het juridische discourse.[24] Maar door herstelrecht ontstaat ook nieuwe kennis: kennis over daders en slachtoffers. En met deze toename van kennis ontstaat meer macht over daders en slachtoffers en daarmee een toenemende sociale controle. Nog meer dan bij ‘traditionelere’ vormen van straf is er sprake van veel psychologische macht. De toename van macht van participanten over het oplossen van conflicten versterkt de disciplinerende werking die het gehele machtscomplex versterkt. De instituten hoeven minimaal te controleren en beheersen, deze taak hebben de participanten in herstelrecht immers over genomen, en juist op deze manier wordt het machtscomplex in stand gehouden en versterkt. Of anders gezegd, het herstelrecht lijkt een instituut van het machtscomplex geworden. Richards (2010) wijst op de toenemende overheers-

ing over participanten aan herstelrecht. De focus van herstelrecht op de act, het doen, wordt gebracht via het discourse van empowerment. Hoewel deze empowerment op het eerste gezicht een positief en emanciperend effect lijkt te hebben, heeft het ook een donkere zijde. Met empowerment komt immers verantwoordelijkheid welke, zeker bij minderheidsgroeperingen, kan leiden tot disproportionele verantwoordelijkheid. Participanten worden zo richtingen opgeduwd en gedwongen keuzes te maken waar ze niet achter staan. Tevens worden degenen die empowerment of herstelrecht in het geheel weigeren verder gecriminaliseerd.5 Zo draagt herstelrecht tevens bij het discourse van normaliteit en criminaliteit.

Het artikel van Minor en Morisson (1996) wijst op nog een reden om herstelrecht als nieuwe vorm van straf te zien. Herstelrecht biedt een mogelijkheid om mensen te straffen die buiten de 'traditionele' vormen van straf zouden vallen. Denk bijvoorbeeld aan 'misdrijven' waar geen wetten voor bestaan maar welke wel worden afgekeurd door de samenleving. Doordat herstelrecht officieel buiten het wettelijke juridische apparaat bestaat wordt op deze wijze de poel van mensen die berecht kunnen worden vergroot.6

Door het gebruiken van Foucaultiaanse analyse ontstaat een unieke en belangrijke uitleg over herstelrecht. Waar herstelrecht vaak als een positief fenomeen van empowerment en verzoening wordt beschouwd, laat Foucault de schaduwzijde zien van herstelrecht. Ten grondslag aan herstelrecht ligt het alomtegenwoordige machtscomplex bestaande uit relaties tussen instituten en discoursen, onderhouden door discipline en controle. Dit perspectief kan inzichten bieden om processen van herstelrecht inzichtelijk te maken en waar het kan te verbeteren. Een erkenning van herstelrecht als onderdeel van het machtscomplex is (vanuit Foucaultiaans perspectief) onoverkomelijk, maar wellicht kunnen door Foucaultiaanse analyse de mechanismen van repressie ingedamd worden. Foucaults inzichten leggen in ieder geval blinde veronderstellingen bloot ook al is de uitkomst niet altijd wat men wil horen.

Bronnen\

1. Foucault, M., Discipline, Toezicht en Straf: de Geboorte van de Gevangenis, vert. Vertalerscollectief H.U., Groningen 2007 (Historische Uitgeverij).

2. Garland, D., "Foucault's "Discipline and Punish" – An Exposition and Critique", American Bar Foundation Researsch Journal, 11 (1986), pp. 847-880.

3. Hartwell, M., The Role of Forgiveness in Reconstructing Society after Conflict, The Journal of Humanitarian Assistence (1999) http://sites.tufts.edu/jha/archives/140 [geraadpleegd: 17 oktober 2012].

4. Minor, K.I., Morrison, J.T., Theoretical Study and Critique of Restorative Justice, in: Restorative Justice: International Perspectives, ed. Galaway, B., Criminal Justice Press/ Kugler Publications 1996, pp. 117-133.

5. Richards, Kelly, "Restorative Justice and "Empowerment": Producing and Governing Active Subjects trough "Empowering" Practices", Critical Criminology, 19 (2010), pp.91-105.

6. Turkel, G., "Michel Foucault: Law, Power and Knowledge", Journal of Law and Society, 17 (1990), pp. 170-193.
D. Garland, Foucault's "Punish and Discipline", 1986, p.848

Voetnoten:

1.John Blad, More Conciliation, 2010, pp. 80-81.

2.Bas van Stokkom, Forgiveness and Reconciliation, 2008, pp.401.

3.John Blad, More Conciliation, 2010, pp. 82.

4.Kelly Richards, Restorative Justice and "Empowerment", 2010, pp.96-97

5.D. Garland, Foucault's "Punish and Discipline", 1986, p.848

6.Foucault, Discipline, 2007, pp.102-114

7.Foucault, Discipline, 2007, pp. 106-121, Gerald Turkel, Law, Power and Knowledge, 1990, pp.182-183.

8.D. Garland, Foucault's "Punish and Discipline", 1986, p.849

9.Gerald Turkel, Law, Power and Knowledge, 1990, p.171

10.Foucault, Discipline, 2007, pp.36-38

11.Gerald Turkel, Law, Power and Knowledge, 1990, p.171

12.Foucault, Discipline, 2007, pp.37-38

13.Foucault, Discipline, 2007, p.37

14.Gerald Turkel, Law, Power and Knowledge, 1990, pp.182-183

15.Gerald Turkel, Law, Power and Knowledge, 1990, p.184

16.Foucault, Discipline, 2007, p.189

17.Foucault, Discipline, 2007, p.191

18.Gerald Turkel, Law, Power and Knowledge, 1990, p.186

19.Gerald Turkel, Law, Power and Knowledge, 1990, p.186, John Blad, More Conciliation, 2010, pp. 81-82

20.Gerald Turkel, Law, Power and Knowledge, 1990, p.187

21.Minor, Critique of Restorative Justice, 1996, p.119.

22.Minor, Critique of Restorative Justice, 1996, p.126

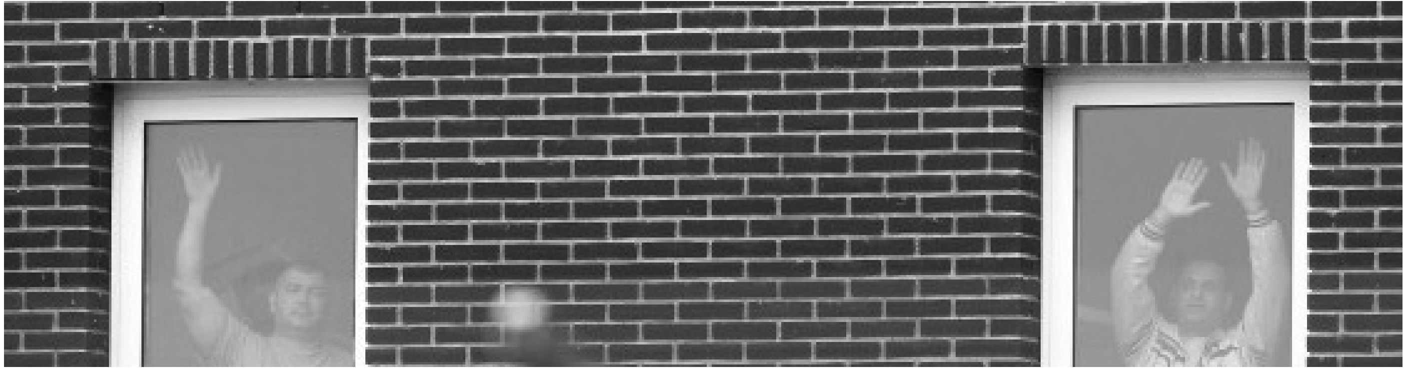
23.Zie artikelen van Blad en van Stokkom.

24.Kelly Richards, Restorative Justice and "Empowerment", 2010, p.94

25.Kelly Richards, Restorative Justice and "Empowerment", 2010, pp.98-101

26.Minor, Critique of Restorative Justice, 1996, p.127

DO NOT LET THE THIRSTSTRIKERS DIE!

Since Sunday May 5th we know that refugees in the border detention centers of Schiphol and Rotterdam took action to require their freedom. For that purpose they decided to start a hunger and even thirst- strike.

The protest of the refugees wouldn't be known to the outside if not just a few days after the start of the strike a solidarity demonstration of no-border activists passed by those detention centers. That happened at the 5th of May, the 'day of freedom' which reminds of the day when the German occupation during the Second World War was ended.

It is this connection of different happenings which brought attention to the fact that people are locked up under horrible conditions, suffering from the fear and insecurity of people that have just fled from violence, terror and persecution. We, activists from the No Border Network, find it shocking that refugees in the border prisons don't see any other solution than hunger strike or even thirst strike to break the walls of silence. This is why we support their fight by making this facts known. This cannot go on!

In the detention center of Rotterdam twenty six persons are in thirst-strike. As Fred Teeven knows: this will lead to death within one week. These people, who have no other future than to languish in prison without an end in sight and who are locked away in fear and uncertainty, choose death in the battle for recognition and freedom. There is nobody who could stop them. We would like to tell them: Don't do that, choose for your life. But for what kind of life, they ask us back. We can hardly give a just answer: for a life in which you die every day, because the political situation wants it like that. That choice is not ours.

But to die from famine or thirst is not a choice! The choice that the hunger- and thirst strikers made is the only way they can still have autonomy and agency over their own life's. Nobody else can make that choice, no guard or manager of a detention center, no doctor in the medical tract and no activist standing outside in front of the wall with a sign. This situation is amazingly sad and we strongly hope that we don't have to mourn over a death next week.

The power over this is in the hands of only two people: the thirst strikers themselves as long as they choose to surrender to deportation and imprisonment, or the Secretary of State when they admit that the policies they are keeping bring new victims every day. Moreover when the politicians, making and defending the policies, understand that they alone are the ones who can really decide on the lives of these people. The politics of Fortress Europe that keep building its borders higher and stronger, are politics which can only be described as colonial politics of apartheid. People want to keep their privileges coming with a paper, namely their passports which they are given to according to their place of birth. This is why poorer countries and people are locked up outside. Alone the one's which are producing and the people who can be used for the economy are welcomed. The deportation from people has surely nothing to do with a country being 'FULL' how it is often shout out. This is a false conclusion in order to bring the 'own' inhabitant up against the 'foreigners'. It is not about a country being 'FULL', it is about the economic 'UTILITY' of people who are measured by their knowledge and financial position. There is space in this country: for prisons, for vacant office building. There is enough money in this country: for intimidation, repression, hunting and deportations.

Will the European capitalist countries choose their privileges and power over the people who are suffering or dying in the prisons and streets? Will people remain criminalized and deported because those countries choose to keep their in-human and unjust policies? We fear so. And if we are very honest with a thirst striker who asks us whether he has to continue, we can only say that we are not able to decide that from our privileged position. Life is to them, so is the choice for life: Should they die of hunger or thirst? Or of illness, of a life on the streets, in prisons, on the run, or of torture or murder after deportation?

The No Border Network supports the demand of the refugees in the prison: freedom. The freedom to build a life. The freedom to live. Give the people their freedom. Before it's too late!

No Border Network, May 8, 2013

THE PLOT AGAINST OCCUPY

Thunder rumbled and rain pattered on the leaves as Connor Stevens tramped through the darkness down a wooded path to the base of the Brecksville-Northfield High Level Bridge. A sad-eyed 20-year-old poet from the Cleveland suburbs, Stevens was crouched in the foliage, his baby face obscured by a bushy lumberjack's beard. Beside him ducked two friends from Occupy Cleveland – the group that had come to define Stevens and his place in the world – both as gaunt and grungy as Stevens himself. Farther up the trail, Stevens knew, three other comrades were acting as lookouts. Gingerly, the young men opened the two black toolboxes they'd carried down from their van. Inside were eight pounds of C4 explosives.

They were actually going through with it. The six of them were going to blow up a bridge.

That they were on the brink of something so epic was surprising, even to the crew, a hodgepodge of drifters plus a pair of middle-class seekers: quiet Stevens and puppyishly excitable Brandon Baxter, also 20. Anarchists who had grown disenchanted with the Occupy movement, which they considered too conservative, they yearned to make a radical statement of their own – to send a message to corporate America, its corrupt government and that invisible grid underlying it all, the System. They'd joined Occupy Cleveland in the fall, but over the winter they'd waited in vain for the group to pick a direction before finally taking matters into their own hands. For weeks they'd fantasized about the mayhem they'd wreak, puerile talk of stink bombs and spray paint that had anted up to discussion of all the shit they'd blow up if only they could. But the grandiosity of their hopes stood in stark contrast to their mundane routine. They spent their days getting stoned at their Occupysubsidized commune in a downtown warehouse, squabbling over dish duty and barely making their shifts at the Occupy Cleveland info tent; when they managed to scrounge up a couple of cans of Spaghettios for dinner, it was celebrated as an accomplishment. If not for the help of their levelheaded comrade Shaquille Azir, who at this critical moment stood as lookout, hissing, "How much longer is this gonna take?" the plot might never have come together.The boys anxiously fiddled with the safety switch on one of the IEDs. Even on this April night, as they planted two bombs, the plan felt slapdash. No one knew how to handle the explosives. They had no getaway plan. At one point they'd discussed closing the bridge with traffic cones to minimize casualties – 13,000 vehicles crossed the bridge daily – but there was no mention of that now. Some of the accomplices weren't even clear on the evening's basic agenda. "Do we plant tonight and go boom tomorrow?" Baxter had asked in the van. "No, we're going to detonate these tonight," someone had clarified.

The red light on the other IED winked on, signaling it was armed. "One is good to go," Stevens announced. "We just gotta do this one." A night-vision camera mounted nearby captured the boys' movements as they hunched around the second IED until its light shone. Then all six jogged back to the van, relief in their voices. "We just committed the biggest act of terrorism that I know of since the 1960s," Stevens said, as a recording device memorialized every word. All that was left now was for the boys to pick a location from which to push the detonators and go boom. They were feeling pretty good. They decided to go to Applebee's.

Nothing was destined to blow up that night, as it turns out, because the entire plot was actually an elaborate federal sting operation. The case against the Cleveland Five, in fact, exposes not just a deeply misguided element of the Occupy movement, but also a shadowy side of the federal government. It's hardly surprising that the FBI decided to infiltrate Occupy; given the movement's challenge of the status quo and its hectic patchwork of factions – including ones touting subversive agendas – the feds worried it could become a terrorist breeding ground. Since 9/11, the federal Joint Terrorism Task Force has been charged with preventing further terrorist attacks. But anticipating and disrupting terrorist plots require both aggressive investigative

techniques and a staggering level of collaboration and resources; to pull together the Cleveland case alone, the FBI coordinated with 23 different agencies. The hope, of course, is that the results make it all worthwhile: The plot is detected and heroically foiled, the evildoers arrested, and the American public sleeps easier. The problem is that in many cases, the government has determined that the best way to capture terrorists is simply to invent them in the first place.

"The government has a responsibility to prevent harm," says former FBI counterterrorism agent Michael German, now the senior policy counsel for the ACLU. "What they're doing instead is manufacturing threatening events."

That's just how it went down in Cleveland, where the defendants started out as disoriented young men wrestling with alienation, identity issues and your typical bucket of adolescent angst. They were malleable, ripe for some outside influence to coax them onto a new path. That catalyst could have come in the form of a friend, a family member or a cause. Instead, the government sent an informant.

And not just any informant, but a smooth-talking ex-con – an incorrigible lawbreaker who racked up even more criminal charges while on the federal payroll. From the start, the government snitch nurtured the boys' destructive daydreams, egging them on every step of the way, giving them the encouragement and tools to turn their Fight Club-tinged tough talk into reality. To follow the evolution of the bombing plot under the informant's tutelage is to watch five young men get a giant federal-assisted upgrade from rebellious idealists to terrorist boogeymen. This process looks a lot like what used to be called entrapment. And yet Before 9/11, German says, the FBI would have considered the idea of advancing terrorism plots just to defuse them as "laughable. But what was justified as an emergency method has become a normalized part of regular criminal-justice work." All too often, agents rely on informants who pump up criminal plans to comic-book-villain proportions. It's a tactic that's been used repeatedly to convict Muslims of being domestic Islamic terrorists, like the four men in Newburgh, New York, convicted in 2010 of a plot to shoot down military jets – a plot engineered by an informant who provided them with a fake Stinger missile.

Now this same strategy is being used to ensnare homegrown political activists. Environmental crusaders have fallen prey, including Eric McDavid, sentenced in 2008 to 20 years for conspiring to blow up a dam, even though it emerged at trial that a driving force behind the scheme was an FBI informant named "Anna." And anarchists are increasingly in the crosshairs, especially as they've become more visible with the rise of Occupy Wall Street. In a May sting at the Chicago NATO summit, three anarchists were charged with plotting to use Molotov cocktails on police stations and Mayor Rahm Emanuel's home – accusations that defense attorneys call "propaganda," contending the bomb ingredients were provided by undercover agents.

"These tactics are beyond the pale for what could be seen as a legitimate anti-terrorism operation," says Green Is the New Red author Will Potter, who tracks government crackdowns on activists. "But this is how the Bureau is spending their counterterrorism money, and thousands of man-hours: creating the terrorism plots that they are ostensibly preventing."

This is an except of a story about the cleveland 4 from the September 17th, 2012 issue of Rolling Stone. You can find the whole story in on the our website: www.abcnijmegen.wordpress.com

DE BARCHEM 4

bericht van de steungroep

Op 26 februari, werden alle verdachten in de zaak van de Barchem 4schuldig bevonden. Volgens het vonnis zouden ze zich schuldig hebben gemaakt aan het vernielen van een stuk hek en het bevrijden van 5000 nertsen van een nertsenfarm in Barchem. Van het bestaan van een criminele organisatie (art 140 WvS) kon het OM geen bewijs vinden. De vier zijn dan ook enkel veroordeeld wegens vernieling (art 350 WvS).

Alle vier de verdachten hebben besloten in beroep te gaan tegen dit vonnis. Dit hoger beroep zal waarschijnlijk eind 2013 / begin 2014 voorkomen.

Wij, de steungroep van de Barchem 4, willen nogmaals iedereen bedanken die in woord en daad en door middel van verklaringen of benefieten hun steun en solidariteit hebben laten blijken.

We roepen iedereen op om de facebookpagina https://www.facebook.com/supportbarchem4 en de website svat.nl in de gaten te houden voor verdere updates. Zodra we meer weten over de data van het hoger beroep houden we jullie op de hoogte. je kunt ook een mailtje sturen naar svat@riseup.net en dan huden we je via de email op de hoogte van verder updates.

in solidariteit
Barchem 4 steun groep / svat

PRISONER SUPPORT GROUPS

ARGENTINA

CNA/ABC Buenos Aires
website: www.cruznegraanarquista.net/
email: cruznegraargentina@yahoo.com.ar

AUSTRIA

ABC Vienna
website: www.abc-wien.net/
email: abcwien@riseup.net

AUSTRALIA

ABC Melbourne
website: http://abcmelb.wordpress.com/
email: abcmelb@yahoo.com.au

BELARUS

ABC Belarus
website: http://abc-belarus.org/
email: belarus_abc@riseup.net

BULGARIA

Bulgarian Prisioners' Association
website: http://bulgarianprisonersassociation.wordpress.com/
email: bpa@riseup.net

CANADA

ABC Guelph
website: http://guelphabc.noblogs.org/
email: guelphabcf@riseup.net

ABC Halifax
website: http://abc.h-a-z.org/
email: halifaxabc@riseup.net

ABC Toronto
website: http://torontoabc.wordpress.com/
email: torontoblackcross@gmail.com

ABC Winnepeg
website: http://winnipegabc.wordpress.com/
email: winnipegabc@riseup.net

COLOMBIA

CNA/ABC Bogota
website: http://cnabogota.blogspot.co.uk/
email: cnabogota@riseup.net

ABC/CNA Medellin
website: http://cnamedellin.espivblogs.net/
email: cnamedellin@gmail.com

CZECH REP.

ABC Czech
website: www.anarchistblackcross.cz/
email: abc-cz@riseup.net

FRANCE

ABC Lille
email: abclille@no-log.org

GERMANY

ABC Berlinc/o M 99, Manteuffelstr. 99, 10997 Berlin, Germany.
website: www.abc-berlin.net
email: mail@abc-berlin.net

Rote Hilfe, Rote Hilfe e.V., Postfach 3255, 37022 Göttingen, Germany.

Tel: (0551) 7708008
Fax: (0551) 7708009

website: www.rote-hilfe.de/
email: bundesvorstand@rote-hilfe.de

MEXICO

ABC/CNA Mexico / Cruz Negra Anarquista D.F.
website: http://abajolosmuros.wordpress.com
email: cna.mex@gmail.com

NETHERLANDS

ABC Amsterdam
website: http://abcamsterdam.wordpress.com
email: abcamsterdam@riseup.net

ABC Nijmegen
website: http://abcnijmegen.wordpress.com/
email: abcnijmegen@riseup.net

PERU

CNA/ABC Peru/South America
website: http://cnaperu.blogspot.com.es/
email: cnaperu@gmail.com

POLAND

ABC/ACK Bialystok, PO Box 43, 15-662, Bialystok 26, Poland.
website: http://ack-bialystok.blogspot.co.uk/
email: abcbialystok@o2.pl

ABC/ACK Poznan
website: www.ack.most.org.pl/
email: ack@rozbrat.org

ABC/ACK Warsaw
email: ack-warszawa@o2.pl

PUERTO RICO

CNA/ABC Puerto Rico
email: desintegrados@hotmail.com

RUSSIA

ABC Russia: Contact for Anarchist Black Cross of Moscow: P. O. Box 13 109028, Moscow, Russia (please do not write name of the group to envelope)

website: https://avtonom.org/en
prisoners listings: https://wiki.avtonom.org/en/index.php/

Prisoner_list
email: abc-moscow@avtonom.org

SPAIN

CNA/ABC Spain / Federacion Peninsula Iberica e Islas
website: www.nodo50.org/cna
email: cna_infos@yahoo.es

CNA/ABC Alava / Cantabrian Coast
website: http://luchatutambien.blogspot.com
email: cna_araba@nodo50.org

CNA/ABC Mediterráneo-Sur
website: www.cna-m.blogspot.com
email: cnam@nodo50.org

SWEDEN

ABC Stockholm/Malmo
ABC, Box 4081, 102 62 Stockholm

website: www.facebook.com/anarchistblackcross.stockholm
email: abc-stockholm[at]anarkisterna.com

UK

ABC Brighton, PO Box 74, Brighton, BN1 4ZQ, UK.
email: brightonabc@riseup.net

ABC Bristol, c/o Kebele, 14 Robertson Rd, Easton, Bristol, BS5 6JY, UK.
website: http://bristolabc.wordpress.com/
email: bristol_abc@riseup.net

ABC Cardiff, c/o Red & Black Umbrella, 57-58 Clifton St., Adamsdown, Cardiff, Wales, CF24 1LS, UK.
website: http://abccardiff.wordpress.com/
email: cardiff_abc@riseup.net

ABC Leeds, 145 - 149 Cardigan Road, Leeds, LS6 1LJ, UK.
website: http://leedsabc.org/
email: leedsabc@riseup.net

ABC London
website: http://network23.org/londonabc/
email: london_abc@riseup.net

325 Magazine online Anti-capitalist, anti-repression magazine '325', with articles, interviews, wrtings by political prisoners, and a distro. For a world without borders or prisons!
website: http://325.nostate.net/

Anarchist Solidarity, c/o PO Box 74, Brighton, BN1 4ZQ, UK.
website: http://anarchistsolidarity.wordpress.com/

Bent Bars Project
A letter-writing project for lesbian, gay, bisexual, transgender, transsexual, gender-variant, intersex, and queer prisoners in Britain.
P.O. Box 66754, London, WC1A 9BF.
website: www.bentbarsproject.org/
email: bent.bars.project@gmail.com

Campaign Against Prison Slavery, PO Box 74, Brighton, BN1 4ZQ, UK.
website: www.againstprisonslavery.org
email: againstprisonslavery@riseup.net

Earth Liberation Prisoners, BM Box 2407, London WC1N 3XX, UK.
e-mail: ELP4321@Hotmail.com

Green and Black Cross: Provide legal support for demonstrations, so far based in London
website: www.greenandblackcross.org

Haven Free Books to Prisoners scheme: BM Haven, London WC1N 3XX. UK.
website: www.havendistribution.org.uk

Legal Defence & Monitoring Group (LDMG): Volunteers for the Defence of Civil Protest & the Right of Public Assembly. The new edition of "No Comment - The Defendants Guide to Arrest" is now available as a PDF on the website.
Website:www.ldmg.org.uk
Email: ldmgmail@yahoo.co.uk

Miscarriages of Justice UK (MOJUK)
website: www.mojuk.org.uk
email: mojuk@mojuk.org.uk

No More Prison
Promoting radical alternatives to prison that focus on social and community welfare rather than punishment.
c/o Paul Mason, School of Journalism, Media and Culture Studies, Bute Building, Cardiff University, King Edward VII Avenue, Cardiff CF10 3NB, UK.
website: http://nomoreprison.blogspot.com/

Prisoners Advice Service
website: www.prisonersadvice.org.uk
tel: 020 7253 3323 or 0845 430 8923

Vegan Prisoners Support Group, PO Box 194, Enfield, Middx EN1 3HD, UK.
website: www.vpsg.org/

USA

ABC-Network (US) Currently defunct, although the Salt Lake City ABC chapter appears to be active again.

North American ELP:
North American Earth Liberation Prisoners Support Network, NA-ELPSN, POB 50082 Eugene, OR 97405,USA.
website: www.ecoprisoners.org/
email: naelpsn@tao.ca

ABC-Federation USA:
ABC Jacksonville, 4204 Herschel Street #20, Jacksonville, Florida 32210, USA
website: www.abcf.net/

NYC ABCF
website: http://nycabc.wordpress.com/
email: nycabc@riseup.net
NYC ABCF have a particualry comprehensive and up to date blog which we recommend, together with their fortnightly news collating and update download page.

Other US ABC Groups:
Bay Area ABC
website: http://bayareaabc.wordpress.com/

Charm City [Baltimore] ABC
website: http://charmcityabc.noblogs.org/

Denver ABC
website: http://denverabc.wordpress.com/
email: denverabc@rocketmail.com

http://breakthechains.info/ is a US based news and discussion forum for supporters of political prisoners, prisoners of war, **politi**ciced social prisoners, and victims of police and state intimidation.

http://prisonactivist.org US website with lots of resources and good links page

www.thejerichomovement.com a US based prisoner support and struggle coalition. see also for links to info on many black liberation prisoners.

never alone

an exhibition of artworks inspired by june 11 - the international day of solidarity with eric mcdavid, marie mason & long term anarchist prisoners

featuring marie mason, eric mcdavid, josh macphee, eileen mcdavid, eva hall, corinna dross, jeff luers & more

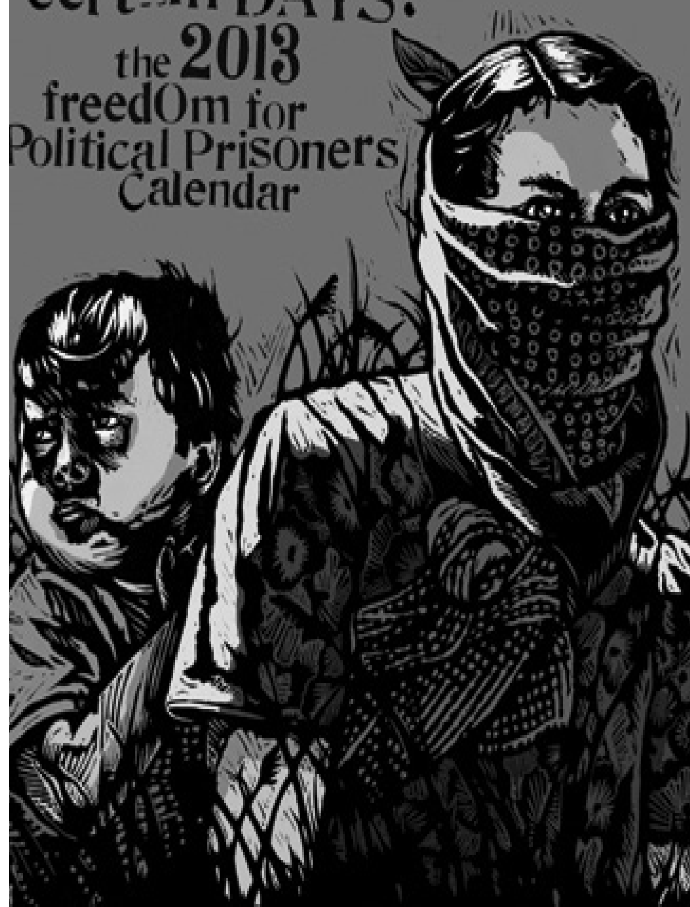
ONLY ONLINE JUNE 11 - 30, 2013
www.neveraloneart.org

a fundraiser for eric and marie...until all are free

ABC-NIJMEGEN

Gevangenen schrijfavonden 2013

Elke 4e woensdag van de maand. Van 18:30 tot 20:00 in politiek eetcafe de Klinker, Van Broeckhuysenstraat 46 in Nijmegen